

СВЕТЛОЗАР ИГОВ

ПОСЛЕСЛОВ

chitanka.info

Българската женска поезия след Багряна има множество изяви, като голяма част от тях представят типична изповедна лирика на женската чувствителност, макар и в широкия диапазон от брутална жизненост до ранима сантиментална крехкост.

Тоня Трайкова е чужда на тази „женска“ изповедност (дори и в творбите, където има лирически „аз“ като определено автобиографичен образ) — тя следва по-скоро традицията на Атанас Далчев и на някои поети от 40-те години, сред съвременните поети можем да открием нейде близост с автори като Иван Методиев (в метафизическите пейзажи) и с Борис Христов (в концептуализирането на библейска образност). Тази особеност на нейната поетика проличава не само в склонността към обективна (неизповедна) изобразителност, но и в стремежа да се постигне универсална екзистенциална значимост на творби със субективна конвенция.

Изградила напълно самобитна индивидуална поетика (като концепция и изказ) още в предишната си книга („Прашните контури на светлината“, 1998), Тоня Трайкова продължава тази насока и в новата си стихосбирка „Понякога поглеждам към небето“.

Тоня Трайкова може да постигне великолепни синтези на образ, мисъл и чувство — да изгражда обективно-изобразителни картини и образи, облъхнати от настроение и чувство, и да извлича от тях мисъл или ако щете — да въплъщава мисълта си в образи в духа на онова, което Елиът наричаше „обективен корелатив“. Макар че борави с обичайни, дори тривиални образи, поетесата съумява да ги види от необичайна гледна точка и да ги изпълни с неочакван, дори странен смисъл, тоест да постигне така трудното „очуднено“ виждане за света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.